

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2054/2015
10.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер-Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужиље Љ.М. из Б., коју заступа пуномоћник М.С., адвокат из Б., против тужених Републике Србије, коју заступа Државни правобранилац из Београда и Г.Р. из Н.Б., кога заступа пуномоћник М.Т., адвокат из Б., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж бр. 5655/14 од 04.03.2015.године, у седници већа одржаној дана 10.03.2016.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље Љ.М. из Б. изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж бр. 5655/14 од 04.03.2015.године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П бр. 4587/14 од 07.07.2014.године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев за обавезивање тужених да тужили на име накнаде штете солидарно исплате износ од 5.000.000,00 динара са законском затезном каматом од 21.04.2011.године па до исплате, те да јој сваког првог дана у месецу исплаћују износ од по 300 евра на име накнаде за коришћење стана почев од 18.05.2011.године па док таква обавеза траје, као и захтев за накнаду трошкова поступка у износу од 400.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 07.07.2014.године па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је предлог тужиље за ослобађање од трошкова поступка у висини судске таксе на тужбу и одлуку. Ставом трећим изреке обавезана је тужила да првотуженој накнади трошкове поступка у износу од 59.250,00 динара, а ставом четвртим, да друготуженом накнади трошкове парничног поступка у истом износу, са законском затезном каматом почев од 07.07.2014.године као дана пресуђења па до исплате.

Апелациони суд у Београду је побијаном пресудом Гж бр. 5655/14 од 04.03.2015.године, одбио као неосновану жалбу тужиље и потврдио првостепену пресуду Првог основног суда у Београду.

Против другостепене пресуде тужиља је преко пуномоћника из реда адвоката изјавила благовремену и дозвољену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09) који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11) осим у погледу ревизијског цензуса који је прописан одредбом члана 23. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 55/14) и одлучио да ревизија тужиље није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Иста није захваћена ни битном повредом одредаба парничног поступка из члана 36. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се указује ревизијом (члан 374. став 2. тачка 12. новог ЗПП), јер побијана пресуда нема недостатака због којих не би могла бити испитана.

Неосновано се ревизијом указује да је у току поступка учињена битна повреда поступка јер је суд одбио захтев тужиље да буде саслушана пред судом, те да јој је незаконитим поступањем суда ускраћена могућност да расправља пред судом. Ово са разлога што тужиљи није ускраћено право да предузима одговарајуће радње у поступку, а саслушање странке у смислу члана 262. релевантног ЗПП је једно од доказних средстава о чијем извођењу одлучује суд, поготову што саслушању странака прибегава тек када нема других доказа или када и поред изведених доказа суд нађе да је то потребно за утврђивање битних чињеница, што овде није случај.

Према утврђеном чињеничном стању решењем о извршењу Четвртог општинског суда у Београду И бр. 2611//2000 од 16.02.2001.године одређено је извршење против извршног дужника Р.М., тужиљиног супруга, ради наплате новчаног потраживања извршног повериоца, а на основу правноснажног и извршног поравнања закљученог пред Првим општинским судом у Београду, од 30.03.2000.године. Решење је одређено продајом непокретности извршног дужника, стана број ... на другом спрату зграде у улици ... број ... у Б.. Извршни дужник Р.М., је као поклонодавац уговором о поклону Ов бр. 1438/01 од 06.03.2001.године својој ћерки Д.М. поклатио спорну непокретност, те је иста по решењу надлежног суда од 07.03.2005.године уписана као власник непокретности. У поступку извршења утврђена је тржишна вредност спорне непокретности и јавна продаја исте, на којој тужени Г.Р. купио спорни стан, те положио у депозит суда износ купопродајне цене од 2.600.000,00 динара, којим је намирен извршни поверилац, на име потраживања по основу решења о извршењу од 16.02.2001.године и на име трошкова извршног поступка, а преостали износ враћен је извршном дужнику. Извршни поступак је закључен, а решењем извршног суда од 28.11.2012.године наложено је судском извршитељу да спроведе увођење купца у посед непокретности, по правноснажном решењу надлежног суда о предаји непокретности од 26.12.2006.године, принудним исељењем извршног дужника са свим лицима и стварима, које исељење је спроведено 27.12.2012.године. Пред Првим основним судом у Београду у току је

спор по тужби овде друготуженог као тужиоца за утврђење ништавости уговора о поклону закљученог између Р.М. као поклонодавца и његове ћерке Д.М., као поклонопримца и овај поступак није правноснажно окончан.

Код овако утврђених чињеница правилно су нижестепени судови закључили да нису испуњени услови за одговорност тужених за накнаду штете тужиљи, будући да нема одговорности првотужене по члану 172. став 1. Закона о облигационим односима, јер није било незаконитог, односно неправилног рада органа тужене, а друготужени је предметну непокретност купио на јавној продаји одржаној ради намирења повериоца у извршном поступку, који је поступак спроведен у складу са Законом о извршном поступку, па тужени своје право на непокретности не изводи из права ранијег власника. Стога су одбили тужбени захтев дајући при томе разлоге које прихвата и ревизијски суд.

Неосновано је и указивање ревидента на погрешну примену одредби Закона о становању у делу којим је регулисан откуп стана и у вези са тим пропуст суда да на основу уговора о откупу стана упише и тужиљу као сувласника са $\frac{1}{2}$ стана. Ово са разлога што је уговор о откупу стана са даваоцем стана на коришћење закључио тужиљин супруг Р.М., а стан откупљен за време трајања брака представља брачну тековину, јер када у току брака брачни друг који је уговорни носилац станарског права закључи уговор о откупу стана, право на стан улази у режим заједничке имовине брачних другова. Земљишно књижни суд је у конкретном случају на основу уговора о откупу стана у коме је уговорна страна М.Р. правилно истог књижио као власника стана, чиме није ускраћено тужиљино право да се сматра сувласником спорне непокретности. Стога нема пропуста суда приликом уписа власништва на спорном стану.

Нема пропуста суда ни приликом доношења решења о извршењу од 16.02.2001.године и спровођењу истог продајом спроне непокретности која је била уписана као власништво извршног дужника Р.М., имајући у виду да за обавезе преузете ради подмирења потреба заједничког живота у браку супружници солидарно одговарају својом заједничком и посебном имовином. Стога је неоснован ревизијски навод тужиље да је лишена својине и државине стана, а да није учествовала у парничном и извршном поступку када је успостављена обавеза њеног супруга чија је принудна наплата остварена продајом спорне непокретности.

Неосновано је и указивање ревидента да је друготужени несавестан купац јер је знао да стан купује од невластника, обзиром да друготужени стан није купио од тужиљиног супруга већ на јавној продаји организованој од стране суда у спровођењу поступка извршења, те се ради о деревативном начину стицања својине, када друготужени своје својинско право не стиче по основу права претходника, већ на основу судског решења, којим му је након уплате купорподајне цене предата непокретност.

Одговорност државе за штету коју причини њен орган трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција у смислу одредбе члана 172. ЗОО, постоји ако је штета причињена незаконитим радом. Да би остварио право на накнаду штете од државе по правилима одговорности из наведене законске одредбе оштећени у овом случају тужиља поред општих услова за грађанско-

правну одговорност морала је да докаже да је штету причинио државни орган незаконитим радом у вршењу својих функција. У конкретном случају правилан је закључак нижестепених судова да нема незаконитог рада на страни органа тужене, због чега нема ни погрешне примене материјалног права од стране нижестепених судова.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је одбио ревизију тужиље као неосновану и применом члана 405. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија,
Бранислава Апостоловић,с.р.**